

[Finansministeren]. . .

lig ønskede man en frigørelse i forhold til finansloven.

Det er 4 gode begrundelser, og det er også en besvarelse af hr. Gades spørgsmål, for det er klart, hvorfor et lovforslag som dette har sin selvstændige mening. En frigørelse i forhold til finansloven betyder f.eks., at statsanstalten ikke længere er underkastet de relativt strenge bevillings- og budgetregler, som gælder for de statslige bevillinger. I dag optages statsanstaltens budget jo som et tillæg på finansloven. Man frigør altså statsanstalten rent budget- og bevillingsmæssigt, og det vil sige, at statsanstalten får mulighed for at om-disponere og flytte rundt på ressourcerne og for at arbejde langt mere forretningsmæssigt og dermed være på linje med konkurrerende virksomheder. Det er også klart, at en overflytning af tilsynet er en helt rimelig og fornuftig ting. Det betyder endnu en form for ligestilling.

Det samme gælder ændringen af ledelsesforholdene og personalepolitikken. Jeg vil godt sige til hr. Svend Andersen, at han ikke har læst forkert. Det er rigtigt opfattet, at vi ikke bør oprette flere tjenestemandstillinger, og forfremmelser vil ske på den måde, at de pågældende bliver forfremmet og overenskomstansat, og så bliver tjenestemandstillingen nedlagt. Vi mener, at det er en af forudsætningerne for, at Statsanstalten kan få et kvalificeret personale, og uden et kvalificeret personale har den slet ikke noget formål, for så kan statsanstalten jo ikke i det lange løb klare sig i konkurrencen.

Jeg vil godt sige et par ord om det spørgsmål hr. Hahn rejste, opgivelsen af tanken om at gøre det til et gensidigt selskab. Det er rigtigt, det var oprindeligt mit ønske at gøre det til et gensidigt selskab, så det ville fungere helt på privat basis. Det mener jeg stadig er en fornuftig idé, og det mener jeg vi skal vende tilbage til på et tidspunkt, hvor det kan lade sig gøre.

Sådan som statsanstaltens personalesammensætning er i dag, er der en del mennesker, der er ansat som tjenestemænd, og en del af dem har kun statsanstalten som ansættelsesområde. Det vil sige, at i det øjeblik statsanstalten blev forvandlet til et gensidigt selskab, forsvandt deres tjenestemandstillinger, og så ville de jo have ret til ventepenge, indtil vi kunne anvise dem en tilsvarende stilling inden for deres ansættelsesområde.

Men der ville jo ikke være nogen, for hele ansættelsesområdet ville være forsvundet, og vi har ikke andre statslige forsikringsselskaber. Det var derfor, jeg ville være kommet i den situation at skulle være gået til folketinget og bedt om en betydelig bevilling til ventepenge og derefter til fuld pension. Det synes jeg altså ikke jeg som finansminister kunne gøre på et tidspunkt, hvor vi sparer på alle mulige områder. Men det kan jo være, at vi om 5 eller om 10 år vil konstatere, at personalesammensætningen er sådan, at den løsning lader sig gennemføre. Den har jeg altså ikke opgivet, den er bare ikke realistisk på nuværende tidspunkt.

Hr. Gade spørger så, hvordan vilkårene for kunderne bliver. Jeg tror personlig, at vilkårene bliver forbedret, fordi bonustilskrivningen bliver 1-årig, og fordi statsanstalten hurtigere vil være i stand til at tilpasse sig ændrede konkurrenceforhold. Vi skal lige være opmærksom på, at statsanstalten har behov for at kunne operere på hele forsikringsmarkedet. Statsanstalten kan f.eks. ikke tilbyde skadesforsikringer. Det kan ud fra et akkvisitions-mæssigt synspunkt være nyttigt, at statsanstalten er i stand til at samarbejde med andre forsikringsselskaber, sådan at forsikringstagerne kan få et bredere tilbud end alene livsforsikringer. Så der er ikke tvivl om, at kunderne vil få en bedre situation.

Så bliver jeg spurgt om lønforholdene i forsikringsbranchen. Ja, dem kan man jo drøfte i udvalget, jeg kan ikke her give konkrete oplysninger, men vores forudsætning er naturligvis, at statsanstalten skal være i stand til at tiltrække kvalificerede folk; ellers kan det foretagende ikke klare sig i det lange løb.

Jeg bliver også spurgt, hvorfor finansministeren på en række vigtige punkter skal bestemme til sidst. Det kan jeg godt svare meget klart på: det er, fordi staten giver en stor garanti. Staten er økonomisk meget stærkt forpligtet, vi garanterer jo forsikringstagerne deres situation. Vi har fundet det rimeligt, at der var situationer, hvor statens meget stærke økonomiske engagement, altså statens garantistillelse, også udstyrede staten med kompetence til endeligt at godkende forskellige dispositioner. Det tror jeg såmænd at selv en hr. Gade i sit paradisi bestående af nationaliserede forsikringsselskaber ville lægge vægt på. Det kan jeg ikke vide, men det kunne man godt forestille sig. Det er hos de partier, der